

plevarant urticae, et operuerunt superficiem ejus spinæ, et metalia lapidum destructa erat (1). — Ingravescit res, crebrescunt bus circum exemplis pravis, sacerdotali ipsi virtuti haud minus infestis; ut opus sit vigilantius quotidie incedere ac vehementius obniti. Jam experiendo cognitum est, qui frequentem in censuram et severam de cogitatis, de dictis, de factis peragere eum plus valere animo, simul ad odium et fugam mali, simul studium et ardorem boni. Neque minus experiendo compertum quæ incommoda et damna fere accidant declinanti tribunal illi ubi sedeat judicans justitia, stet rea et ipsum accusans conscientia. In ipso frustra quidem desideres eam agendi circumspectionem, quæ adeo in christiano homine probatur, de minoribus quoque noxis vitandis; eamque verecundiam animi, maxime sacerdotis propriam, ad omnem vel levissimam in Deum offensam expavescentis. Quin immo indiligentia atque neglectus sui nonnunquam eo deterius procedit, ut ipsum negligent poenitentiae sacramentum: quo nihil sane opportunius infirmitati humanae suppeditavit Christus insigni miseratione. — Diffidendum certe non est, acerbique est deplorandum, non ita raro contingere, ut qui alios a peccando fulminea sacri eloquii vi deterret, nihil tale metuat sibi culpisque obcallescat; qui alios hortatur et incitat ut labes animi et morentur debita religione detergere, id ipse tam ignave faciat atque etiam diuturno mensium spatio cunctetur; qui aliorum vulneribus oleum et vinum salutare novit infundere, saucius ipse secus viam jaceat, nec medicam fratris manum, eamque fere proximam, providus sibi requirat. Heu quæ passim consecuta sunt hodieque consequuntur prorsus indigna coram Deo et Ecclesia, perniciose christianæ multitudini, indecora sacerdotali ordini!

Hæc Nos, dilecti filii, pro conscientiae officio quum reputamus, oppletur animus ægritudine, et vox cum gemitu erumpit: Væ sacerdoti, qui suum tenere locum nesciat, et nomen Dei sancti, cui esse sanotus debet, infideliter polluat! Optimorum corruptio, teterrimum: *Grandis dignitas sacerdotum, sed grandis ruina eorum, si peccant; letamur ad ascensum, sed timeamus ad lapsum: non est tanti gaudii excelsa tenuisse, quantum ad sublimioribus corruisse!* (2) Væ igitur sacerdoti, qui immemor sui, precandi studium deserit; qui piarum lectionum pabulum respuit; qui ad se ipse nunquam regreditur ut accusantis conscientiae exaudiat voces!

Neque crudescentia animi vulnera, neque Ecclesiae matris ploratus movebunt miserum, donec eæ feriant terribiles minæ

(1) Prov. XXIV, 30, 31.

(2) S. Hieron. in Ezech. I. XIII, c. XLIV, v. 30.